

A hódító legendája 3.

BRIGHT WE BURN

lobogás

„Egy nagyszerű trilógia méltó befejezése.”

– Booklist –

*finep
selection*

KIERSTEN WHITE

K I E R S T E N W H I T E

BRIGHT
WE
BURN

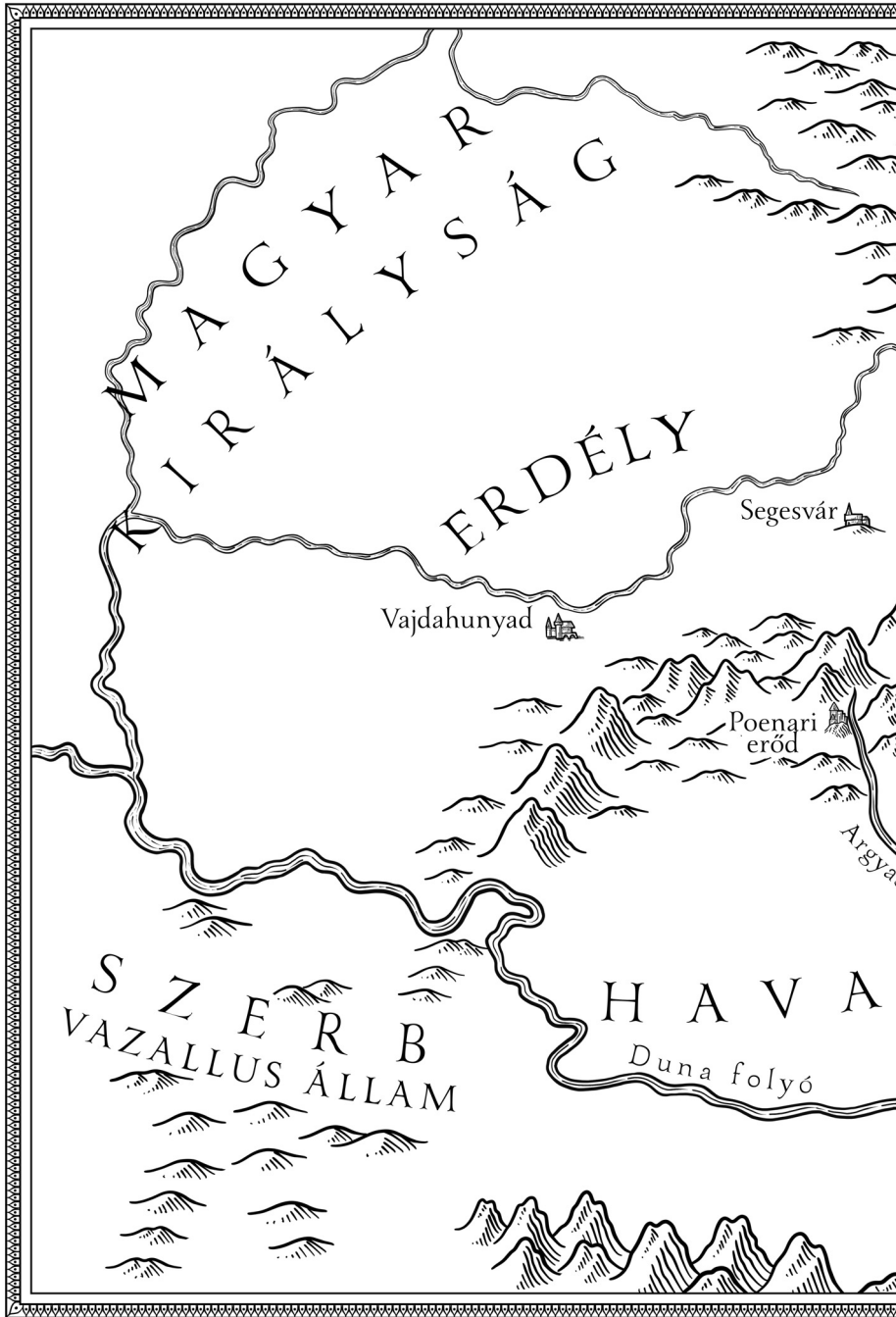
l o b o g á s

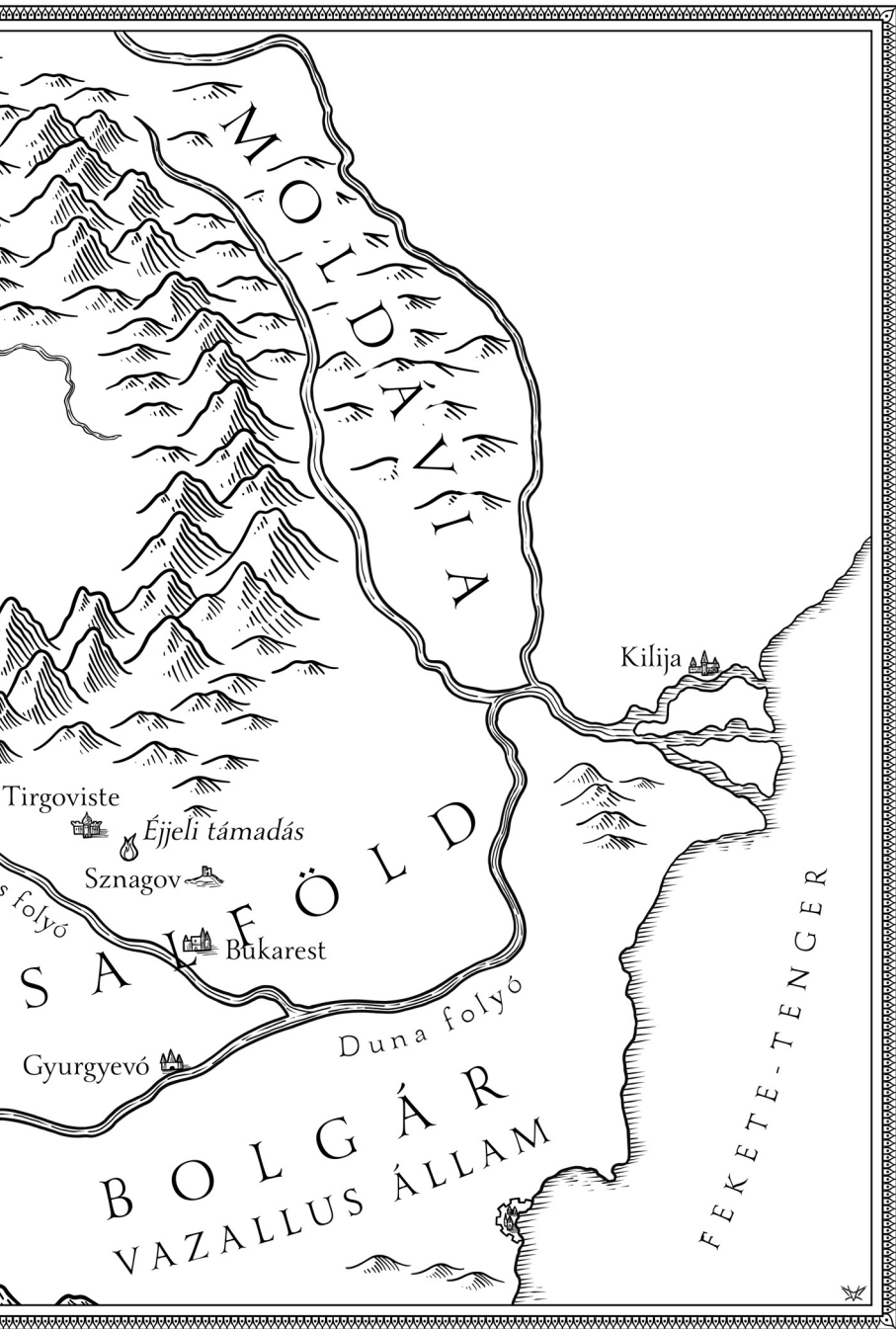
A HÓDÍTÓ LEGENDÁJA 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Wendy Loggiának, drága napsugaramnak emberi alakban,
aki már a kezdet kezdetétől fogva látta,
hogy ezek a könyvek mivé válnak,
és segített nekem minden egyes lépésnél.*

M O L D O V A

S A L E Ö L D

B O L G Á R
V A Z A L L U S Á L L A M

Kilija

F E K E T E - T E N G E R

Tirgoviste

Sznagov

Gyurgyevó

Éjjeli támadás

Bukarest

Duna folyó

1

1454, Havasalföld

LADA DRACUL VÉREN ÉS CSONTOKON ÁTGÁZOLVA szerezte meg a kastélyt.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy benne akart időzni. Megkönnyebbülés volt elmenekülnie a fővárosból. Felfogta, hogy szüksége van a hatalomnak egy székhelyre, de gyűlölte, hogy ez a hely Tirgoviste. Nem bírt aludni azokban a kőtermekben, amelyek oly üresek voltak, és mégis teli az előtte élt fejedelmek szellemeivel.

Mivel még túl hosszú út állt előtte, amíg elér Nicolaéhoz, Lada úgy tervezte, hogy éjszakára tábort ver. Az egyedüllét egyre értéke-sebbnek számított – egyben újabb olyan erőforrást jelentett, amiből fájdalmasan hiányt szenvedett. De egy parányi, a fagyos úttól távo-labb fekvő, eldugott falucska igencsak hívogatta. Az utolsó nyarak egyikén, mielőtt őt és Radut eladták volna az oszmánoknak, ugyan-ezen az úton jártak az apjukkal. Az volt élete egyik legboldogabb év-szaka. Bár most tél honolt, a nosztalgia és a melankólia addig lassí-totta a haladását, amíg úgy nem döntött, hogy marad.

A falun kívül néhány rideg percet rászánt arra, hogy a szoká-sos fekete nadrág- és tunikaviseleténél hagyományosabb ruhákba

öltözzön. Azok ugyanis elég nevezetesek voltak ahhoz, hogy kockáztassa velük a felismerést. Szoknyát és blúzt vett magára – de alatta páncéling lapult. Azt mindig viselte. Az avatatlan szem számára azonban semmi sem jelezte, hogy fejedelemné.

Egy kőfalú kunyhóban talált szállást. Mivel arrafelé nem akadt elegendő megművelhető föld ahhoz, hogy a bojárok foglalkozzanak a területtel, a parasztok birtokolhattak belőle kisebb parcellákat. Nem eleget ahhoz, hogy bőségben éljenek, de a túléléshez megfelelt. Amint az érmék gazdát cseréltek, egy idősebb asszony odaültette Ladát a tűz mellé, és ellátta kenyérrel meg raguval. Volt egy leánykája, aprócska teremtés, aki egy sokat foltozott és neki túl nagy ruhát viselt.

Volt egy macskájuk is, aki Lada iránta mutatott teljes közömbösége ellenére is folyamatosan a lábához dörgölözött és dorombolt. A kislány majdnem ugyanilyen közel ült hozzá.

– A neve Vajda – mondta a lány, és lenyúlt, hogy megvakarja a macska fülét.

Lada felvonta az egyik szemöldökét.

– Ez elég furcsa név egy nőstény macskának.

A kislány elvigyorodott, megmutatva az összes gyermeki foghíját.

– De most már lányok is lehetnek vajdák.

– Á, igaz. – Lada igyekezett nem mosolyogni. – Mondd csak, mit gondolsz az új fejedelmünkről?

– Még sosem láttam őt. De szeretném látni! Szerintem ő lehet a legszebb lány a világon!

Lada a kislány anyjával egyszerre horkant fel. Az asszony leült Ladával szemben egy székre.

– Én úgy hallottam, hogy nincs mit nézni rajta. Ami áldás. Talán ez visszatarthatja a házasodástól.

– Ó? – Lada megkeverte a raguját. – Úgy véled, nem kellene férjhez mennie?

Az asszony élénken előrehajolt.

– Egyedül érkeztél. Egy nő, aki egyedül utazik? Egy évvel ezelőtt az ilyesmi lehetetlen lett volna. A legutóbbi aratáskor anélkül tudtuk a termést Tirgovistébe vinni, hogy lépten-nyomon rablótámadást kelljen fizetnünk az út mentén. Kétszer több pénzt kerestünk, mint korábban bármikor. És a nővéremnek nem kell többé arra tanítania a fiait, hogy tegyenek úgy, mintha hülyék lennének, nehogy elvigyék őket a szultán átkozott janicsársapataiba.

Lada úgy bólintott, mintha csak tétovázva értene egyet.

– De a fejedelem megölte az összes bojárt. Úgy hallottam, elvetemült teremtés.

Az asszony fújt egyet, és legyintett a kezével.

– Mi jót tettek a bojárok értünk valaha is? Megvult neki arra az oka. Azt hallottam... – Olyan gyorsan és izgatottan hajolt előre, hogy a fél raguja kiömlött, és észre sem vette. – Hallottam, hogy bárkinek ad földet. El tudod képzelni? Se családnév, se bojári vérvonal nem kell hozzá. Azoknak adja, akik kiérdemlik. Ezért remélem, hogy soha nem házasodik meg. Remélem, hogy száz évig él, tüzet okádva és az ellenségeink vérért iszogatva.

A kislány felkapta a macskát, és az ölébe ültette.

– Hallottad az aranyserleg történetét? – kérdezte, és a szeme fényesen csillogott.

Lada elmosolyodott.

– Meséld el nekem!

És így Lada újabb és újabb történeteket hallott magáról, mégpedig a saját népétől. Túlzók és erőltetettek voltak, de mégis olyan

dolgokon alapultak, amiket valóban megtett. A módszereken, amikkel jobbá tette az ő országát az ő népe számára.

Lada pompásan aludt azon az éjszakán.

– Tudtad – kérdezte Lada, miközben a pergament böngészte a kezében –, hogy amikor két nő veszekedett egy csecsemő miatt, úgy döntöttem el a vitájukat, hogy félbevágtam a kisededet, és mindkettőtüknek odaadtam egy-egy darabot?

– Ez roppant gyakorlatias volt tőled.

Nicolae kilovagolt elé az útra, hogy találkozzanak. Most egymás mellett haladtak, a lovuk hátán kerülgették a jégmázás fákat. Ez a tél jobb volt, mint az előző, bár furcsa módon Lada azon kapta magát, hogy hiányolja azt a bajtársiasságot, amikor még szökevényként táborozott együtt az embereivel. Mostanra ezek az emberek szétszóródtak. Mindannyian fontos feladatokat láttak el Havasalföld érdekében, de Lada minden lehetőséget megragadott, hogy újból találkozhasson velük. Már nagyon várta ezt a Nicolaéval töltendő időt.

A férfi a felé a birtok felé vezette, amelyik korábban a tanácsadója, Toma Basarab tulajdonában állt. Lada uralma előtt Toma még élt és virult, és ezek az utak jószerivel járhatatlanok voltak fegyveres őrseg védelme nélkül. Most Toma halott, az utak pedig biztonságosak. Mindkettő – a bojárok halála és a biztonság mindenki más számára – jól jellemezte Lada addigi uralmát.

A fagyos levegő csípte a lány orrlyukait, amit frissítőnek és kellemesnek érzett. A nap ugyan tisztán süttött, de nem volt ellenfele a jégtakarónak, ami alatt Havasalföld szunnyadt. Talán ez is hozzájárult az utak biztonságához. Senki sem akart a szabadban lenni ebben a zegernyében.

Lada viszont sokkal inkább választotta ezt, mint a kastélyt, olyan kemény és szúrós elszántsággal, mint amilyenek a jégcsapok voltak, amik alatt elhaladt.

Meglengette a pergament, ami a családi viták megoldásának az általa alkalmazott szokatlan módszereit taglalta.

– A legbántóbb az benne – mondta –, hogy a történet nem éppen eredeti. Az erdélyiek a Bibliából vették át. Az lenne a legkevesebb, hogy legalább új történeteket találjanak ki rólam, ahelyett, hogy Salamonéból lopnak. – Ki kellene nyomtatnia azokat az anekdotákat, amiket az asszony és a kislánya mesélt neki előző este. Terjesszék inkább *azokat* a mendemondákat.

Nicolae a jelentések kötege felé mutatott, amit korábban átadott Ladának.

– Láttad már az új fametszetet? Felettébb ügyes a művész. A következő lapon van.

Lada lovaglás közben átnézte őket, amennyire tudta, és minden egyes lapot az útra hajított, amint végzett vele. Egyikben sem volt más, csak rágalom. Semmi fontos. Semmi igaz. A vastag kesztyűjében nehezen tudott bánni a vékony pergamenlapokkal, de addig kotorászott köztük, amíg megtalálta az illusztrációt.

– Emberhúst vacsorázom felnyársalt testek erdejében.

– Most mondd! Az étkezések ugyancsak megváltoztak Tirgovistében, amióta ideküldtél.

Lada megigazította vörös szaténsüvegét, aminek a közepén egy ékköves csillag a trónra emelkedését kísérő hullócsillagot jelképezte.

– Rosszul ábrázolta a hajamat.

Nicolae kinyújtotta a kezét, és megrángatta az egyik hosszú, göndörödő tincset.

– Ilyen fenséget nehéz egyszerű eszközökkel megörökíteni.

– Hiányoztál, Nicolae. – Lada hangja maróan savanyú volt, de az érzése őszinte. Szüksége volt a férfitra ott, ahová küldte, de hiányzott neki maga mellől.

Nicolae sugárzó mosollyal a lány süvege közepén díszelgő csillogra mutatott.

– Hát persze hogy hiányoztam. Merem állítani, hogy én vagyok az egyik legfényesebb... nem is, a létező legfényesebb pont az életben. Hogyan botorkálhattál a sötétben a nélkülöm töltött hat hosszú hónap alatt!

– Békésen, most, hogy mondod. Micsoda áldott csend volt!

– Hát, Bogdannak soha nem a beszédben rejtett az erőssége. – Nicolae mosolya féloldalasra torzult, ráncba gyűrve hosszú sebheylét. – De hát nem is azért tartod magad körül, hogy cseverésszen.

Lada összeszorította a fogát.

– Tudod, *megölhetlek*. Nagyon gyorsan. Vagy pedig nagyon, de nagyon lassan.

– Ha a szászok fametszetet készítenek a pusztulásomról, kegyesen elfogadom. – A férfi megsimogatta az állát. – Kérlek, figyelmeztess őket, hogy ügyeljenek jól az arcomra! Egy ilyen fizimiskát sosem szabadna rosszul ábrázolni.

Nicolae azonban nem tévedett Bogdannel kapcsolatban. Bogdan, Lada gyermekkori társa és most legkitartóbb katonája és támogatója, nem beszélt gyakran. De az utóbbi időben még ez is túlságosan soknak bizonyult. A tőle való elszakadás jelentette az egyik motivációt, amiért a lány egyedül akarta megtenni ezt az utat. Argyasban találkozott vele, de szándékosan olyan feladatot adott neki, ami már indulás előtt elszólította mellőle.

Bogdan olyan volt, mint az alvás. Szükséges, néha élvezetes. Ladának szüksége volt rá. És amikor nem volt elérhető, hiányzott

neki. De azt szerette benne, hogy az idő java részében természetesen vehette a létezését.

Mehmed soha nem tűrte volna ezt a bánásmódot. Lada elkomorult, és kisöpörte a szultánt az agyából. Mehmed nem érdemelte meg, hogy helyet kapjon a gondolatai között. Ott ugyanolyan bitorló volt, ahogyan mindenhol máshol.

Elhaladtak egy befagyott tó mellett, a zúzvara mintái egy olyan történetet meséltek, amit a lány nem tudott elolvasni. A fák szétnyíltak előttük, közöttük egy szántóföld hótól meglágyított lankái tárultak fel.

– Miért nem maradt itt Stefan, miután kézbesítette ezeket a jelentéseket? Tudta, hogy hamarosan megérkezem.

– Vissza akart térni Dacianához és a gyerekekhez. És alighanem aggódott, hogy ha előtte találkozik veled, akkor ismét elküldöd, és nem lesz esélye megállni Tirgovistében.

Lada felmordult. Az állítás igaz volt. Bulgáriában vagy talán Szerbiában akarta tudni Stefan. Mindkettő az Oszmán Birodalom vazallus állama volt, és feltételezhetően itt vonták össze a csapatokat bármilyen támadás előtt. Lada nem *számított* támadásra. De fel lesz készülve rá, és ehhez Stefanra volt szüksége. A férfi az elmúlt hónapokat Erdélyben és Magyarországon töltötte felderítésen, hogy megismerje a politikai körülményeket, és megtudja, készülöben van-e valamilyen fenyegetés Lada uralma ellen. Lada személyesen akart vele beszélni. Daciana nem élvezhetett elsőbbséget ezzel szemben. Ahogy semmi más sem.

Daciana vezette a kastély napi ügyeit, ő foglalkozott az összes olyan apró részlettel és hétköznapi dologgal, amelyekkel Lada csöppet sem kívánt bajlódni. Lada hálás volt a munkájáért. Rámosolygott a szerencse azzal, hogy az előző évi hadjáratuk során

rábukkantak. De a kastélyban semmi olyan nem volt, ami Stefan figyelmét igényelte volna. Daciana biztonságban és elfoglaltan élt. Stefannak több esze is lehetett volna, mintsem hogy ott pazarolja mindannyiuk idejét.

Lada türelmetlenül nyálazta át a szépen rendezett jelentéseket. Stefan lejegyezte a saját megfigyeléseit, és csatolta őket a fametszetekhez. Magyarországon Mátyás volt a király. Ő nem maradt a Hunyadi névnél, mint az apja, hanem Corvin Mátyásnak nevezte magát. Lada nem lepődött meg ezen. Mátyás kapcsolata felettébb feszült volt a katona apjával. Persze hogy nem tisztelte meg azt az embert, aki a koronához vezető utat vágta előtte. És végül Lada is segített neki. Elárulta Hunyadi örökségét, és gyilkosságot követett el Mátyásért.

És aztán úgyis mindent egyedül kellett csinálnia, mert a férfiak segítségével sohasem jelentette azt, amit ígértek. Mindig horgok, láthatatlan tuskék rejtöztek bennük, hogy visszarántsák őt, amikor közel került a céljaihoz.

De Mátyásnak legalább nem ment simán a dolga királyként. Stefan beszámolója szerint minden idejét és pénzét a nemesek körbeudvarlása emésztette fel, és hogy megpróbálja visszavásárolni a koronáját Lengyelországból. A lengyel király már évekkel korábban elvitte *megőrzésre*, amikor az előző király elesett egy csatában. A korona fontos szimbólum volt, és Mátyás kétségbeesetten vágyott arra, hogy legitimitást adjon vele a trón iránti megkérdőjelezhető igényének.

Lada felületesen futotta át ezt az információt. Mátyás bolond volt, ha azt hitte, hogy egy darab fém megadja neki, amit akar, és Ladát nem érdekelték különösebben a férfi mesterkedései, amíg azok más országok felé irányultak. Ez egyben azt az előnyt is szolgálta, hogy lekötötte a figyelmét máshol. Amennyire Stefan tudta, Mátyás nem

tervezett semmit Ladával szemben annak ellenére, hogy a lány nem volt hajlandó meghajolni a tekintélye előtt.

A fametszetek igazolták Erdély folyamatos szembehelyezkedését az uralmával, de a szépérvék mellett nem rendelkeztek szervezett ellenállással sem. Nem úgy tűnt, hogy bármi kísérletet tennének a katonai destabilizálására. Stefan megleltette annak a hátrányát, hogy elvesztették őket szövetségesként – sokáig működtek ütközőbakként Havasalföld és Magyarország között –, de ez ellen semmit sem lehetett tenni. Végül is Lada az előző év nagy részét azzal töltötte, hogy felgyújtotta a városaikat. De ha nem akarták, hogy ezt tegye, akkor már hamarabb szövetségre kellett volna lépniük vele.

Mindent egybevéve a lehető legjobb híreket kapta, amit csak remélhetett. De voltak kérdései Stefanhoz. És most már aggályai is vele szemben. Daciana az övé volt. Stefan az övé volt. Nem tetszett neki, hogy egymást ez elé helyezik.

A papírokat a nyeregtáskájába dugta.

– És te hogy boldogulsz? – kérdezte Nicolaét.

– Éjjelente jól alszom, és az étvágyam is remek. Néha egy kis melankóliát érzek, de ezt leküzdöm hosszú sétákkal és pár jókora hordó borral. – Elvigyorodott Lada bösz pillantását látva. – Ó, szóval nem is személyesen rólam érdeklődtél? Arra születtem, hogy uraság legyek. Ez a sok tekintély jól áll nekem. A terményem virult, a szántók előkészítve várnak az olvadásra, és a földemen az emberek boldogok. Markáns bevételek várhatók idén. Jó hír a királyi kincstárnak, ami...

– Még mindig üres. És a harcosok?

A termőföldekkel együtt elkülönítették Toma Basarab birtokának egy részét Lada katonáinak a kiképzésére is. A fejedelmeknek soha nem volt szabad állandó hadsereget tartaniuk. Elvárták tőlük,

hogy teljes mértékben a bojároktól függenek, és azok egyéni haderejére támaszkodjanak. Ez szervezetlen, kusza rendszer volt, ráadásul olyan, amiben a fejedelmek egymás után haltak meg, még mielőtt eljött volna az idejük.

De Lada nem hasonlított egyetlen korábbi fejedelemre sem.

Nicolae lehúzkodta a sipkáját. A hidegben élénkvrösré pirult az orra, és a sebhelye majdnem lila lett.

– Jól tetted, hogy ideküldtél minket. Könnyebb irányítani az embereket, és fegyelemre nevelni őket, amikor nincsenek ott a városi kísértések. És mindent, amit a janicsároktól tanultam, hasznosítani fogok. Ez lesz a legnagyobb vitézcsapat, amit Havasalföld valaha is a magáénak mondhatott.

Lada nem lepődött meg, de elégedett volt. Tudta, hogy az ő módszerei jobbak, mint amit addig mindig csináltak. A hatalom nem oszlott meg a kotnyeles, önző bojárok között. Egyenes, közvetlen láncolatban áramlott őhozzá.

Ő jutalmazta az érdemeket, és ő büntette a hűtlenséget meg a bűnt. Mindkettőt nagyon is nyilvánvaló hatékonysággal. És az előző éjszakai szálláshelyén megbizonyosodhatott arról, hogy a hír elterjedt. A népe motiválttá vált.

Elhaladtak két fagyott holttest mellett, amik egy fán lógtak. Az egyikén egy DEZERTŐR feliratú tábla volt. A másikén TOLVAJ szerepelt. Nicolae vágott egy grimaszt, és félrenézett. Lada felnyúlt, és megigazította az egyik táblát.

Idáig arra összpontosított, hogy biztonságossá tegye az utakat, és előkészítse a földeket a tavaszi vetésre. Emellett megnyirbálgatta a bojárokat. De Nicolae munkája ugyanilyen fontosnak számított Havasalföld jövője szempontjából, és ebbe is mindent bele fog fektetni, amit csak kell. Egy másfajta magot kellett itt táplálni.

Nicolae nyújtózkodott egyet, hosszú karjait a feje fölé emelve, aztán ásított.

– Hogy mennek a dolgok a fővárosban? Nincs semmi probléma a bojárokkal? Hallottam olyan pletykákat, hogy Lucian Basarab megharagudott.

Nicolae laza hangneme pont olyan művészien lett megkonstruálva, mint az erdélyi fametszetek. Lada tudta, hogy a férfi nem felejtette el és nem bocsátotta meg a véres banketten meghozott döntéseit.

Bár többnyire Danesti bojárokat ölt meg, azt a családot, akik a legközvetlenebbül voltak felelősek az apja és a bátyja haláláért, Toma Basarabot is kiiktatta. Ezt a Basarab család nem nyelte le könnyedén, beleértve Toma gazdag és befolyásos, Lucian nevű fivérért. Lada egyáltalán nem bánta a dolgot. Minél kevesebb bojár marad életben, aki elárulhatja, annál jobb. Túlságosan sok fejedelmet túléltek már. Ez kényelmessé és lustává tette őket, biztosnak érezték a saját fontosságukat. És ha most állandó félelemben éltek, reszketve az életükért? Lada nem gondolta ezt problémának. A bojárok-nak tisztába kellett jönniük azzal, hogy ugyanolyanok, mint Lada minden polgára: vagy Havasalföldet szolgálják, vagy meghalnak.

De Nicolae mindig is több kifinomultságra vágyott. Több kegyelmet akart. Részben ez is oka volt annak, amiért Lada ide küldte őt, még ha az egyik legjobb emberének számított is. Nem tudta hasznát venni a mértékletességre és megbékélésre vonatkozó javaslatainak. Ezen tulajdonságok egyikének a fejlesztéséhez sem érzett magában hajlandóságot. Ha a bojárok valamilyen célt szolgáltak, akkor maradhattak. De ezt csak nagyon ritkán tették.

A kegyelem olyan luxus volt, aminek a megengedéséhez Lada uralma még nem stabilizálódott eléggé. Talán majd egyszer. Addig viszont tudta, hogy amit tesz, az szükséges és *működik*.

Belélegezte a csípős, hideg levegőt, a fafüst illatát, ami a meleg és az étel felé hívogatta őket. Átlovagoltak a mezőkön, azon a Havasalföldön, amelyet ő szabadított fel a múlt kudarca alól.

– Foglalkoztam Lucian Basarab aggályaival. Minden el van intézve. Nagyon jó fejedelem vagyok.

Nicolae felnevetett.

– Amikor éppen nem azzal vagy elfoglalva, hogy kisdedeket vágj félbe.

– Ó, az szinte semmi időt sem vesz igénybe. Elvégre olyan aprócskák.

Néhány nappal később, miután meggyőződött arról, hogy Nicolae kitűnően kézben tartja a csapatait, Lada elégedetten lovagolt ugyanazon partok mentén, ahol kétszer is végigutazott korábban. Egyszer még kislányként az apjával, felfedezve a hazáját. Aztán pedig az embereivel, hogy megpróbálja visszavenni ezt az országot.

Ezúttal egyedül lovagolt. Megállt a folyó egyik kanyarulatánál, ahol egy rejtett barlangba titkos átjáró vezetett le a hegyi erőd romjaitól.

De azok már nem voltak romok. Aznap nem lehetett ott magányra lelni. Lada hallgatta a vésőket, a férfiak kiáltásait, a fémlánccok csörgését. Végre beteljesült egy ígéret: visszatért, hogy újjáépítse a várát.

Lassan léptetett végig a meredek hegyoldalon felfelé vezető keskeny kanyarulatokon. Aznap reggel a teljes egyenruhájába öltözött, beleértve a piros szaténsüveget, ami jelezte, hogy ő a fejedelem. Ahol elhaladt, a katonái meghajoltak előtte. A munkásnők és -férfiak pedig meglapultak, és félrehúzódtak az útjából.

A csúcshoz közeledve, ahogy az erődje új falai szürkén és dicsőségesen kirajzolódtak felette, Bogdan érkezett elé. A lány hagyta, hogy lesegítse a lóról, és a keze ott maradjon a derekán.

– Hogy áll?

Lada szinte felfalta a falakat a szemével. Az ezüstmedálját, amit Radu adott neki – és virág- meg fadarabkákkal megtöltve végig magánál tartott a hosszú évekig húzódó távollétük alatt –, nehéznek érezte a nyakában, mintha az is megkönnyebbült volna, amiért otthon lehet.

– Majdnem kész.

Egy láncrea vert férfi tántorgott el mellettük, egy kövekkel teli kocsit tolt. A ruhája toprongyos és foltos volt, csak nyomokban sejtette egykori pompáját. Ladának sokkal jobban tetszett Lucian Basarab így. Mögötte a felesége és a két gyermekük további kocsikat toltak. A gyerekek üres szemmel bámultak maguk elé, és zibbadtan vándorogtak. Lucian Basarab felpillantott, de nem úgy tűnt, mintha látta volna Ladát. Összeroskadt az ösvény szélén.

Az egyik katona előresietett, kezében bunkósbottal. Lada nem tudta, hogy Lucian Basarab meghalt-e. Nem is számított. Akadtak még, akik átvegyék a helyét. Csakúgy, mint Havasalföldjének a többi részét, az erődöt is figyelemre méltó gyorsasággal építették újjá, azok kelletlen erőfeszítésének köszönhetően, akik ellene voltak.

Végre talált valamit, amire jók a bojárok.

– Mutasd meg az erődömet! – parancsolta Lada, diadalmasan ellépkedve az ellenségei mellett.

2

Konstantinápoly

EGY NAPON RADU MAJD NEM FOG VÁGYAKOZNI az után az idő után, amikor biztos volt ugyan abban, hogy minden szörnyen alakul, de fogalma sem volt arról, hogy még mennyivel rosszabb lesz a helyzet.

Ezen a napon azonban annak az emléke gyötörte, amikor ugyan-ezen az úton lovagolt Konstantinápolyba Nazirával és Cyprianal az oldalán. Annyira ideges volt, annyira félt, annyira elszánta magát, hogy valamit kihoz az ott töltendő időből. Hogy bizonyít Mehmednek.

Szánta azt az embert, aki akkoriban volt. És hiányzott neki. A város felé lovagolva ezúttal csak Nazira és Cyprian hiányát érezte. Hiányzott a bizonyossága abban, hogy helyesen cselekszik. Hiányzott a Mehmedbe vetett hite. Hiányzott a magába a hitbe vetett hit.

Nagyon magányos út volt.

Nem tervezte, hogy visszatér Konstantinápolyba. A város kísértetjárta hely lett számára, és örökre az is marad. Miután Mehmed elfoglalta, ő az első adandó alkalommal visszatért Drinápolyba.

Egyrészt azért, hogy elmeneküljön, másrészt azért, hogy Fatimával lehessen. A büntudat, amit magában cipelt, semmi volt ahhoz képest, amivel tartozott a nőnek, amiért elvesztette a feleségét, és hogy némileg enyhítse Fatima szenvedését, elviselte a saját gyötrelmeit, amiket a közelében érzett. Nem volt semmi más, amit tehetett volna Naziráért.

Egyetlen levele – karöltve Kumal, sőt Mehmed erőfeszítéseivel – sem eredményezett semmi hírt. Nazira, Cyprian és a szolgálfiú, Valentin is eltűnt. Látta, ahogy elhajóznak az égő városból, aztán elnyelte őket a füst és a távolság. Ő küldte el őket, hogy életben maradhassanak, de félt, hogy csak egy másik módot talált a halálukra. Radu mindennap azért imádkozott, hogy ne legyenek a között a több ezer ember között, akik névtelen sírokban végeztek. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy azok, akik után úgy vágyakozik, talán már nem is léteznek.

Így hát újabb leveleket küldött, és a drinápolyi otthonukban várakozott, ahol könnyen megtalálhatják.

De aztán Mehmed írt neki. Egy kérés a szultántól soha nem kérésnek számított – hanem parancsnak. Noha Radu megfontolta, hogy visszautasítsa Mehmed meghívását, miszerint csatlakozzon hozzá Konstantinápolyban, végül azt tette, amit mindig is tett: visszatért Mehmedhez.

Fatimának mindkettőjük számára volt elég hite abban, hogy minden jóra fordul. A drinápolyi házuk ablakában várakozott minden egyes napon. Radu most is ott képzelte el, ugyanott, ahol akkor állt, amikor ő útnak indult. Vajon ott fog majd várakozni mindhiába élete végéig?

Egy elhaladó szekér riasztotta fel komor ábrándozásából. A Konstantinápolyba vezető út a legutóbbi üres volt, megtisztította

a vidék felett lebegő háború réme. Most a forgalom úgy áramlott a városba be és onnan kifelé, mint a vér az erekben. Folyamatos lüktetésben vitte ki-be az életet. A város többé már nem volt haldokló település.

Mintha karok nyújtózkodtak volna felé, hogy üdvözöljék – avagy bevonzolják –, úgy tárultak elé a nyitott kapuk. Radu elfojtotta a pánikot, ami attól tört tá, hogy így látta ezeket. Olyan sokáig védte őket, és imádkozott közben azért, hogy elessenek, hogy a teste nem tudta, miként reagáljon azt látván, hogy pontosan úgy működnek, ahogyan a városkapuknak működniük kell.

Sokat tettek azért, hogy helyrehozzák a falakat, amelyeken Radu egykor harcolt. Fényes, új kövekkel formálták újra azokat a szakaszokat, amik ledőltek a hosszú ostrom alatt. Olyan volt, mintha az előző év tavaszának az eseményei sosem történtek volna meg. A város meggyógyult, a múltat kitörölték. Újjáépült. Eltemetődött.

Radu a fal előtti területre meredt, és azon tűnődött, vajon mit csináltak a holttestekkel.

Azzal a rengeteg holttesttel.

– ...Radu bég!

Radu kivergődött a sötétség emlékeiből, és visszasodródott a ragyogó nappalba.

– Igen?

Néhány zavarodott pillanatába telt, mire rájött, hogy a fiatalember, aki megszólította, hónapokkal ezelőtt még csak egy fiú volt. Amal annyira megnőtt, hogy szinte rá sem lehetett ismerni.

– Mondták, hogy valamikor ma fogsz megérkezni. Én jöttem, hogy elkísérjelek a palotába.

Radu kinyújtotta a kezét, hogy megszorítsa Amalét. A szíve örömtől dagadt, amiért a fiatalembert ott látja, élve, egészségesen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Ő volt az egyik a három fiú közül, akiket Radu meg tudott menteni az ostrom borzalmaitól.

– Gyere! – hívta Amal vigyorogva. – Már várnak. Majd átlovagolunk a falak között, és egyenesen oda megyünk.

Radu nem tudta, hogy megkönnyebbülést vagy csalódottságot érezzen. Eszébe jutott korábban, hogy átlovagol a városon, de tudta, hová vinné a szíve. Egy üres házhoz, ahol senki sem vár rá. Jobb, ha egyenesen Mehmedhez megy.

– Köszönöm – válaszolt.

Amal megfogta Radu lovának a gyeplőjét, és átvezette a város két védfalja közötti térségen. Radu nem akart ott lenni. Szívesebben tett volna látogatást a szellemeknél, ami legyen bár melankolikus, de legalább némi édesség is árnyalta volna az útját. Ott a falaknál csak az acél és a csontok, a vér és az áruulás kísérteteit találhatta.

Radu megborzongott, elvonta tekintetét a fal tetejéről, és a kapu felé irányította, ahova tartottak. A kapu felé, amit Radu a végső csata kellős közepén nyitott ki, megpecsételve Konstantin sorsát, és elveszejtve az őt körülvevő várost.

Amal a kétoldalt magasodó falak felé intett.

– A javításokat csak a múlt hónapban fejezték be.

Radu a legközelebbi janicsárok felé pillantott. Azon tűnődött, vajon ezek az emberek részt vettek-e az ostromban. Hogy ők árasztották-e el a falat, ők özönlöttek-e át rajta. Mit tettek, amikor bejutottak a városba, annyi végtelen napnyi várakozás után, frusztrációtól és gyűlölettel tüzeltel?

Radu keserű, savas ízt érzett a szájában, amikor nyelt egyet, és képtelen volt tovább nézni a falakat.

– A hátralévő utat egyedül szeretném megtenni.

Visszavette Amaltól a gyeplőt.